SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti senat)
z dne 6. decembra 2005*

V zadevi T-48/02,

Brouwerij Haacht NV, s sedežem v Boortmeerbeeku (Belgija), ki ga zastopajo Y. van Gerven, F. Louis in H. Viaene, odvetniki, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata A. Bouquet in W. Wils, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti in, podredno, za zmanjšanje globe, naložene tožeči stranki s členom 4 Odločbe Komisije 2003/569/ES z dne 5. decembra 2001 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 Pogodbe ES (zadeva IV/37.614/F3 PO/Interbrew in Alken-Maes) (UL 2003 L 200, str. 1),

* Jezik postopka: nizozemščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik, M. E. Martins Ribeiro in K. Jürimäe, sodnici,

sodni tajnik: J. Plingers, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 9. decembra 2004

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Uredba Sveta št. 17 z dne 6. februarja 1962, Prva Uredba o izvajanju členov [81] in [82] Pogodbe (UL 1962, 17, str. 204) v členu 15(2) določa:

„Komisija lahko podjetjem ali podjetniškim združenjem z odločbo naloži globo od 1000 do 1.000.000 [EUR] ali višjo vsoto, ki pa ne presega 10 % prometa

v predhodnem poslovnem letu vsakega podjetja, udeleženega pri kršitvi, kadar namerno ali iz malomarnosti:

a) kršijo člen [81](1) ali člen [82] Pogodbe; ali

b) ne izpolnjujejo katere koli od obveznosti, naloženih v skladu s členom 8(1) [Uredbe].

Pri določanju višine globe se upoštevata teža in trajanje kršitve."

2 Smernice o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 15(2) Uredbe št. 17 in člena 65(5) Pogodbe ESPJ (UL 1998 C 9, str. 3, v nadaljevanju: Smernice) vzpostavljajo metodo določanja zneska teh glob, „ki se začnejo z osnovnim zneskom, ki se bo povečal, da bo upošteval oteževalne okoliščine, ali zmanjšal, da bo upošteval olajševalne okoliščine" (Smernice, drugi odstavek). Po teh smernicah „[s]e bo osnovni znesek določil v skladu s težo in trajanjem kršitve, ki sta edini merili iz člena 15(2) Uredbe št. 17" (Smernice, točka 1).

3 Obvestilo Komisije o nenalaganju ali zmanjševanju glob v zadevah, ki zadevajo omejevalne sporazume (UL 1996, C 207, str. 4, v nadaljevanju: obvestilo o

sodelovanju) „opredeljuje pogoje, pod katerimi lahko Komisija podjetja, ki sodelujejo z njo v preiskavi omejevalnega sporazuma, oprosti plačila globe ali zmanjša njen znesek, ki bi ga morala plačati“ (točka A 3 obvestila).

4 Točka D obvestila o sodelovanju se tako glasi:

„D. Znatno zmanjšanje zneska globe

1. Podjetju, ki sodeluje, ne da bi bili izpolnjeni vsi pogoji iz [točk] B in C, se znesek globe, ki bi mu moral biti naložen ob nesodelovanju, zmanjša za od 10 do 50 %.

2. To velja predvsem, kadar:

— podjetje pred izdajo obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah posreduje Komisiji informacije, dokumente ali druge dokaze, ki pripomorejo k potrditvi obstoja kršitve,

— podjetje po sprejetju obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah obvesti Komisijo, da ne ugovarja resničnosti dejstev, na katera Komisija opira svoje obtožbe.“

Dejansko stanje

5 Komisija je leta 1999 pod številko zadeve IV/37.614/F3 sprožila preiskavo morebitnih kršitev pravil Skupnosti o konkurenci v belgijskem pivovarskem sektorju.

6 Komisija je pri tej preiskavi 29. septembra 2000 uvedla postopek in sprejela obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah zoper tožečo stranko in podjetja Interbrew NV (v nadaljevanju: Interbrew), Groupe Danone (v nadaljevanju: Danone), Brouwerijen Alken-Maes NV (v nadaljevanju: Alken-Maes) in NV Brouwerij Martens (v nadaljevanju: Martens). Postopek zoper tožečo stranko in nanjo naslovljeno obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah se nanašata izključno na njeno domnevno vpletenost v omejevalni sporazum o pivu, ki se v Belgiji prodaja pod znamko distributerja.

7 Komisija je 5. decembra 2001 sprejela Odločbo 2003/569/ES zvezi s postopkom na podlagi člena 81 Pogodbe ES (zadeva IV/37.614/F3 PO/Interbrew in Alken-Maes) (UL 2003, L 200, str. 1), ki zadeva tožečo stranko in podjetja Interbrew, Danone, Alken-Maes in Martens (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

8 V izpodbijani odločbi sta ugotovljeni dve različni kršitvi pravil o konkurenci, namreč kompleksna celota sporazumov in/ali usklajenih ravnanj v sektorju piva, ki se prodaja v Belgiji (v nadaljevanju: omejevalni sporazum Interbrew/Alken-Maes), in usklajena ravnanja v sektorju piva, ki se prodaja pod znamko distributerja (v nadaljevanju: omejevalni sporazum o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja). V izpodbijani odločbi je ugotovljeno, da so Danone, Alken-Maes in Interbrew sodelovali pri prvi kršitvi, medtem ko so tožeča stranka, Alken-Maes, Interbrew in Martens sodelovali pri drugi kršitvi.

9 Za tožečo stranko ugotovljena kršitev sestoji iz njene udeležbe pri usklajenem ravnanju glede cen, razdelitve kupcev in izmenjave informacij v sektorju piva, ki se je v obdobju od 9. oktobra 1997 do 7. julija 1998 v Belgiji prodajalo pod znamko distributerja.

10 Ker je Komisija menila, da ji skupek elementov dopušča sklepanje, da je navedena kršitev prenehala, ni presodila, da je potrebno, da bi zadevnim podjetjem na podlagi člena 3 Uredbe št. 17 naložila odpravo kršitve.

11 Nasprotno je Komisija presodila, da je treba na podlagi člena 15(2) Uredbe št. 17 globo naložiti Interbrewu, Alken-Maesu, tožeči stranki in Martensu za njihovo sodelovanje pri tej kršitvi.

12 V zvezi s tem je Komisija v izpodbijani odločbi navedla, da so vsi sodelujoči pri omejevalnem sporazumu o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja, to kršitev storili namerno.

13 Komisija je za določitev višine glob, ki jih je morala naložiti, v izpodbijani odločbi uporabila metodo, ki jo določajo Smernice in obvestilo o sodelovanju.

14 V uvodni izjavi 335 izpodbijane odločbe je Komisija navedla, da je horizontalni sporazum o cenah in delitvi trga po svoji naravi pomenil zelo resno kršitev in da se je ta sporazum izvajal z izmenjavo informacij.

15 Komisija je v uvodni izjavi 337 izpodbijane odločbe navedla, da je glede vpliva na trg treba poudariti, da je bil cilj različnih tajnih ravnanj strank razdelitev kupcev in posledično določitev višjih cen od tistih, ki bi se dosegle v okoliščinah svobodne konkurence. Komisija je prav tako priznala, da ni imela nobenega dokaza – mogoče z eno izjemo – za ugotovitev, da je dogovor povzročil to, da so vpletena podjetja prilagodila svoja ravnanja na trgu; vseeno je ugotovila, da je bilo na srečanjih, organiziranih v okviru omejevalnega sporazuma o znamkah distributerja, govora o razdelitvi strank in ceni ter da so se glede tega izmenjale informacije. Menila je, da dejstvo, da so si belgijski pivovarji morda le enkrat izmenjali informacije glede piva, ki se v Belgiji prodaja pod znamko distributerja, ni v ničemer zmanjšalo teže teh ravnanj, saj za dosego cilja tega sporazuma – ne sprejeti cenovnih ponudb drugih podjetij, da bi se preprečil padec cen – dejansko ni bila potrebna redna izmenjava informacij. Komisija je izjavila, da to ne dopušča izključnega in preprostega sklepa, da omejevalni sporazum kot tak ni imel nobenega vpliva ali je imel le manjši vpliv na trg.

16 V uvodni izjavi 338 izpodbijane odločbe je Komisija natančneje zapisala, da je pri velikosti upoštevnega geografskega trga upoštevala dejstvo, da so se srečanja sicer nanašala na celotno belgijsko ozemlje, vendar so bila omejena na sektor piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, ki je imel 5,5-odstotni delež celotne belgijske porabe piva.

17 Komisija je v uvodni izjavi 339 izpodbijane odločbe sklenila, da v tem kontekstu meni, da kršitev pomeni resno kršitev člena 81(1) ES.

18 V uvodni izjavi 340 je Komisija navedla, da je morala pri določitvi globe upoštevati dejansko gospodarsko zmožnost kršiteljev, da ovirajo konkurenco, in določiti globo na ravni, ki zagotavlja odvračilni učinek. V uvodni izjavi 341 izpodbijane odločbe je dodala, da je bilo torej treba, da bi upoštevala dejansko zmožnost vpletenih podjetij,

da povzročijo večjo škodo na belgijskem trgu piva, zlasti v sektorju piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, razlikovati med različnimi podjetji, ki so sodelovala pri kršitvi. Komisija je točneje navedla, da je ob upoštevanju prometa različnih podjetij sektorja znamk distributerja razlikovala med dvema skupinama podjetij. Tožeča stranka in Martens, ki sta ustvarila najvišji promet v sektorju znamk distributerja, sta sodila v prvo skupino. Interbrew in Alken-Maes, ki sta v tem sektorju ustvarila znatno manjši promet, sta se znašla v drugi skupini.

19 V uvodni izjavi 342 izpodbijane odločbe je Komisija ob upoštevanju prej navedenih elementov presodila kot primerno, da naloži globe v višini 300.000 EUR tožeči stranki in Martensu in v višini 250.000 EUR Interbrewu in Alken-Maesu.

20 Da bi Komisija zagotovila zadosten odvračilni učinek globe in upoštevala dejstvo, da sta Interbrew in Alken-Maes kot mednarodni podjetji ali kot del mednarodne skupine, kar ni bilo pri tožeči stranki in Martensu, imela lažji dostop do pravnega in gospodarskega znanja in virov, ki so jima omogočali, da sta bolje presodila kršitveni značaj svojih ravnanj in posledice, ki so izhajale po konkurenčnem pravu, je v uvodni izjavi 343 izpodbijane odločbe presodila, da je bilo treba prilagoditi poseben izhodiščni znesek globe Interbrewa in Alken-Maesa. Komisija je v uvodni izjavi 344 izpodbijane odločbe navedla, da je morala, ob upoštevanju njune velikosti in sredstev, znesek globe 250.000 EUR, določen za Interbrew in Alken-Maes, pomnožiti s pet pri Interbrewu in z dve pri Alken-Maesu.

21 V uvodni izjavi 345 izpodbijane odločbe je Komisija poudarila, da je kršitev trajala devet mesecev, čemur nobena stranka ni ugovarjala, in da to ni upravičevalo nikakršnega povečanja globe.

22 Komisija je v uvodni izjavi 347 izpodbijane odločbe navedla, da je bilo ugotovljeno, da sta bila Interbrew in Alken-Maes pobudnika za organizacijo srečanj o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja, in da je bilo treba ob upoštevanju te oteževalne okoliščine pri Interbrewu in Alken-Maesu osnovni znesek globe povečati za 30 %.

23 Nasprotno pa Komisija ni ugotovila nobene olajševalne okoliščine, saj je vse utemeljitve, navedene v ta namen, zavrnila v uvodnih izjavah od 348 do 354 izpodbijane odločbe. Vendar je treba poudariti, da je Komisija v uvodni izjavi 351 izpodbijane odločbe menila, da ni bilo nobenega razloga, da bi pri določitvi globe tožeče stranke upoštevala okoliščino, da le majhen del njenega celotnega prometa pripada prometu, ki je ustvarjen v sektorju piva, ki se prodaja pod znamkami distributerja. Komisija je opozorila, da je globo določila glede na težo in trajanje kršitve in da čeprav je v preteklosti določala globe na podlagi osnovne stopnje, ki je enaka določenemu odstotku upoštevnega prometa, je bila diskrecijska pravica Komisije pri določitvi globe v skladu s členom 15(2) Uredbe št. 17 vseeno omejena z mejnimi vrednostmi, ki so navedene v tej določbi. Komisija je dodala, da je pri presoji teže kršitve pravilno upoštevala gospodarski pomen dejavnosti, na katero se je nanašala kršitev.

24 Dalje je Komisija v uvodni izjavi 355 izpodbijane odločbe navedla, da so se vsa podjetja, ki so sodelovala pri omejevalnem sporazumu, sklicevala na obvestilo o sodelovanju.

25 Za Interbrew je Komisija ugotovila, da ta ni mogel zahtevati „večjega zmanjšanja“ globe v smislu točke C obvestila o sodelovanju, ker je bil pobudnik razprav o znamkah distributerja. Vendar je Komisija poudarila, da je Interbrew razkril obstoj usklajenega ravnanja v trenutku, ko o tej zadevi še ni bila seznanjena, da je neprekinjeno in brez zadržkov sodeloval z njo med celotno preiskavo in da ni

ugovarjal resničnosti dejstev, ki so po mnenju Komisije bistveni elementi kršitve. Komisija je torej na podlagi točke D obvestila o sodelovanju znesek globe, naložene Interbrewu, zmanjšala za 50 %.

26 O Alken-Maesu je Komisija navedla, da ta ni ugovarjal resničnosti po njenem mnenju bistvenih dejstev omejevalnega sporazuma o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja, vendar njegovo sodelovanje ni preseglo preprostega odgovora na zahtevo za informacije, ki jo je Komisija naslovila nanj 22. marca 2000 na podlagi člena 11(1) Uredbe št. 17. Komisija je zato presodila, da je bilo primerno 10-odstotno zmanjšanje globe, naložene Alken-Maesu, na podlagi točke D 2, druga alinea, obvestila o sodelovanju.

27 Za tožečo stranko je Komisija zapisala, da ta ni ugovarjala resničnosti bistvenih dejstev kršitve, vendar informacije, ki jih je posredovala, niso presegle odgovora na zahtevo za informacije, ki jo je Komisija nanjo naslovila 22. marca 2000 na podlagi člena 11(1) Uredbe št. 17. Komisija je zato presodila, da je bilo primerno za 10 % zmanjšati znesek globe, naložene tožeči stranki, na podlagi točke D 2, druga alinea, obvestila o sodelovanju.

28 Nazadnje, Komisija je glede Martensa na začetku navedla, da je v svojem odgovoru na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah oporekal obstoju kršitve, kot je bila v njem opisana, dalje, da informacije, ki jih je poslal Komisiji pred izdajo obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, niso presegle odgovora na zahtevo za informacije, ki jo je Komisija nanj naslovila 22. marca 2000 na podlagi člena 11(1) Uredbe št. 17, in nazadnje, da so bili dokumenti, ki jih je posredoval Komisiji po izdaji obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, namenjeni zgolj utrditvi njegovih razlogov obrambe ali so nakazovali na morebiten obstoj druge kršitve pravil o konkurenci; te okoliščine tako niso mogle privesti do zmanjšanja globe. Komisija je kljub temu opozorila, da je

Martens med postopkom sodeloval tako, da je pospešil njegov razvoj, in je menila, da je primerno, da njemu naložen znesek globe na podlagi točke D obvestila o sodelovanju zmanjša za 10 %.

29 Izrek izpodbijane odločbe se glasi:

„Člen 3

[Interbrew], [Alken-Maes], [tožeča stranka] in [Martens] so kršili člen 81(1) [ES] s tem, da so v obdobju od 9. oktobra 1997 do 7. julija 1998 sodelovali pri usklajenem ravnanju glede cen, razdelitve kupcev in izmenjave informacij v sektorju piva, ki se v Belgiji prodaja pod znamko distributerja.

Člen 4

Zaradi kršitev, ugotovljenih v členu 3, se [Interbrewu], [Alken-Maesu], [tožeči stranki] in [Martensu] naložijo naslednje globe:

a) [Interbrewu]: globa v višini 812.000 EUR;

b) [Alken-Maesu]: globa v višini 585.000 EUR;

c) [tožeči stranki]: globa v višini 270.000 EUR;

d) [Martensu]: globa v višini 270.000 EUR.

[...]“

Postopek in predlogi strank

30 Tožeča stranka je z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 27. februarja 2002, vložila to tožbo.

31 Sodišče prve stopnje (peti senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni postopek. Stranki sta podali svoje ustne navedbe in odgovore na vprašanja Sodišča prve stopnje na obravnavi 9. decembra 2004.

32 Na obravnavi je Sodišče prve stopnje na podlagi člena 64(3) Poslovnika Sodišča prve stopnje Komisijo pozvalo, naj v določenem roku predloži nekatere dokumente. V tem smislu je predsednik petega senata na koncu obravnave odločil, da odloži zaključek ustnega postopka, da bi strankama omogočil, da se opredelita o teh dokumentih.

33 Komisija je izpolnila zahtevo Sodišča prve stopnje, da v določenem roku predloži dokumente, opredeljene na obravnavi.

34 Tožeča stranka je 14. marca 2005 podala pisna stališča o teh dokumentih. Komisija je 10. maja 2005 podala pisna stališča o stališčih, ki jih je podala tožeča stranka 14. marca 2005.

35 Predsednik petega senata je 10. maja 2005 zaključil ustni postopek. O tem sta bili stranki obveščeni z dopisom z dne 30. junija 2005.

36 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi za ničnega člen 4 izpodbijane odločbe, s katerim ji je naložena globa 270.000 EUR, in če je potrebno, odloči, naj se ji ne naloži nobena globa, in, podredno, naj se občutno zmanjša znesek naložene globe;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

37 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

38 V utemeljitvi svoje tožbe tožeča stranka uveljavlja tri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog, ki je oblikovan primarno, se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve, ki izhaja iz člena 253 ES, in člena 15(2) Uredbe št. 17 ter Smernic zaradi zmotne presoje dejanske gospodarske zmožnosti tožeče stranke, da povzroči večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom. Z drugim tožbenim razlogom, ki ga uveljavlja podredno, očita kršitev Smernic in obveznosti obrazložitve zaradi zmotne presoje vloge tožeče stranke pri omejevalnem sporazumu. Kot tretji tožbeni razlog, ki ga prav tako uveljavlja podredno, navaja kršitev obvestila o sodelovanju in načela enakega obravnavanja.

Prvi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve in člena 15(2) Uredbe št. 17 in Smernic zaradi zmotne presoje dejanske gospodarske zmožnosti tožeče stranke, da povzroči večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom

39 Tožbeni razlog je razdeljen na dva dela. V prvem delu tožeča stranka navaja, da je Komisija kršila svojo obveznost obrazložitve, ker sektorja piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, ni opredelila kot upoštevnega trga. V drugem delu tožeča stranka zatrjuje, da je Komisija neodvisno od tega, če bi bil sektor piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, upoštevni trg, pri presoji njene dejanske gospodarske zmožnosti, da povzroči večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom, kršila člen 15(2) Uredbe št. 17.

Prvi del: kršitev obveznosti obrazložitve, ker sektorja piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, ni opredelila kot upoštevnega trga

— Trditve strank

40 Tožeča stranka navaja, da Komisija ni opredelila upoštevnega trga, ki je nujen pogoj za presojo tržne moči in ugotovitev dejanske gospodarske zmožnosti kršiteljev, da povzročijo večjo škodo drugim subjektom.

41 Analiza Komisije v izpodbijani odločbi naj ne bi dopuščala sklepa, da je sektor prodaje piva pod znamko distributerja pomenil trg, ki je bil ločen od splošnega trga piva v Belgiji, na katerem sta bila tožeča stranka in Martens zaščitena pred konkurenčnimi pritiski dveh največjih subjektov na belgijskem trgu piva, namreč Interbrewa in Alken-Maesa. Iz tega naj bi izhajalo, da Komisija, ker ni opredelila upoštevnega trga, ni mogla presoditi dejanske zmožnosti tožeče stranke, da povzroči večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom, zgolj glede na promet tožeče stranke v sektorju piva, ki se prodaja pod znamko distributerja.

42 S tem naj bi Komisija kršila svojo obveznost obrazložitve po členu 253 ES.

43 Komisija tem trditvam ugovarja in navaja, da je v celoti izpolnila svojo obveznost obrazložitve glede glob.

— Presoja Sodišča prve stopnje

44 Glede tožb zoper odločbe Komisije, s katerimi se podjetjem odredijo globe zaradi kršitev pravil o konkurenci, ima Sodišče prve stopnje dvojno pristojnost. Po eni strani je na podlagi člena 230 ES dolžno nadzorovati njihovo zakonitost. Pri tem mora predvsem nadzorovati spoštovanje obveznosti obrazložitve iz člena 253 ES, katere kršitev povzroči nezakonitost odločbe. Po drugi strani je Sodišče prve stopnje v okviru pooblastila za odločanje v sporu polne jurisdikcije, ki ga ima na podlagi člena 229 Pogodbe ES in člena 17 Uredbe št. 17, pristojno za presojo primernosti višine glob. Pri tej presoji lahko zahteva, naj se predložijo in upoštevajo dodatne informacije, ki jih ni treba omeniti v izpodbijani odločbi, da bi zadostili obveznosti obrazložitve iz člena 253 ES (sodba Sodišča z dne 16. novembra 2000 v zadevi KNP BT proti Komisiji, C-248/98 P, Recueil, str. I-9641, točke od 38 do 40, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 9. julija 2003 v zadevi Cheil Jedang proti Komisiji, T-220/00, Recueil, str. II-2473, točka 215).

45 Glede nadzora obveznosti obrazložitve je ustaljena sodna praksa, da mora obrazložitev, ki se zahteva po členu 253 ES, jasno in nedvoumno izražati utemeljevanje institucije, avtorja akta, tako da se stranke lahko seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče izvrši svoj nadzor. Zahtevo za obrazložitev je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, predvsem glede na vsebino akta, naravo razlogov, na katere se sklicuje, in interes, ki bi ga lahko imeli naslovniki oziroma drugi subjekti, ki jih akt neposredno in posamično zadeva. Ne zahteva pa se, da obrazložitev pojasni vse upoštevne dejanske in pravne elemente v ukrepu, v katerem je treba vprašanje, ali je obrazložitev posameznega akta v skladu z zahtevami iz člena 253 ES, presoditi ne samo glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegov kontekst in glede na celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (sodbe Sodišča z dne 13. marca 1985 v združenih zadevah Nizozemska in Leeuwarder Papierwarenfabriek proti Komisiji, 296/82 in 318/82, Recueil, str. 809, točka 19; z dne 29. februarja 1996 v zadevi Belgija proti Komisiji, C-56/93, Recueil, str. I-723, točka 86, in z dne 2. aprila 1998 v zadevi Komisija proti Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, Recueil, str. I-1719, točka 63; sodba Cheil Jedang proti Komisiji, točka 44 zgoraj, točka 216).

46 Glede obsega obveznosti obrazložitve o določitvi globe, naložene zaradi kršitve pravil Skupnosti o konkurenci, je treba opozoriti, da jo je treba določiti glede na določila člena 15(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 17, ki določa, da „[s]e pri določanju višine globe upoštevata teža in trajanje kršitve". Zahteve po bistveni formalnosti, kar je obveznost obrazložitve, so torej izpolnjene, kadar Komisija v svoji odločbi navede dejstva presoje, ki so ji omogočila določitev teže in trajanja kršitve (sodbi Sodišča z dne 16. novembra 2000 v zadevi Sarrió proti Komisiji, C-291/98 P, Recueil, str. I-9991, točka 73, in z dne 15. oktobra 2002 v združenih zadevah Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi proti Komisiji, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P in C-254/99 P, Recueil, str. I-8375, točka 463). Po drugi strani pa Smernice in obvestilo o sodelovanju vsebujejo pravila o merilih presoje, ki jih mora Komisija upoštevati pri presoji teže in trajanja kršitve (sodba Cheil Jedang proti Komisiji, točka 44 zgoraj, točka 217). V teh okoliščinah so zahteve po bistveni formalnosti, kar je obveznost obrazložitve, izpolnjene, kadar Komisija v svoji odločbi navede merila presoje, ki jih je upoštevala na podlagi svojih Smernic in, glede na okoliščine primera, svojega obvestila o sodelovanju in ki so ji omogočila presojo teže in trajanja kršitve za določitev globe (sodba Cheil Jedang proti Komisiji, točka 44 zgoraj, točka 218).

47 Komisija je v obravnavanem primeru te zahteve izpolnila.

48 Prvič, treba je ugotoviti, da je Komisija v izpodbijani odločbi podrobno opisala način, po katerem je določila naložene globe, in je pojasnila vsako stopnjo svojega utemeljevanja (glej točke od 14 do 28 zgoraj).

49 Drugič, treba je tudi navesti, da tožeča stranka priznava kršitev, kot jo je ugotovila Komisija v členu 3 izpodbijane odločbe, iz česar sledi, da ni izpodbijala dejstva, da je

omejevalni sporazum veljal izključno za sektor piva, ki se prodaja pod znamko distributerja. Poleg tega niti v okviru svojega predloga za razglasitev ničnosti ali za zmanjšanje globe ne ugovarja dejstvu, da je omejevalni sporazum veljal izključno za sektor piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, in niti ne nasprotuje prometu, kot ga je Komisija ugotovila za vsako zadevno podjetje v tem sektorju, in ne razvrstitvi podjetij v dve skupini, ki jo je Komisija opravila na podlagi prometa, ustvarjenega v tem sektorju.

50 Iz teh ugotovitev izhaja, da ni mogoče podvomiti o dejstvu, da se je kršitev, ki se očita tožeči stranki in kot jo je ugotovila Komisija, izključno nanašala na prodajo piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, in da je Komisija ravno glede na ta sektor ovrednotila različne vidike, ki jih je na podlagi Smernic upoštevala pri določitvi višine globe. Pri tem se je Komisija sklicevala bodisi na omejevalni sporazum o znamkah distributerja ali o pivu, ki se prodaja pod temi znamkami, bodisi na sektor piva, ki se prodaja pod znamko distributerja.

51 Iz besedila uvodnih izjav od 335 do 339 izpodbijane odločbe zlasti jasno izhaja, da je imela omejitev predmeta omejevalnega sporazuma v sektorju piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, pomembno vlogo pri razvrstitvi kršitve za resno in ne za zelo resno v smislu točke 1 A, drugi odstavek, Smernic. Komisija je namreč v uvodni izjavi 338 izpodbijane odločbe navedla, da je upoštevala, da so se srečanja sicer nanašala na celotno belgijsko ozemlje, vendar so bila omejena na sektor piva, prodajanega pod znamko distributerja, ki je imel 5,5-odstotni delež celotne belgijske porabe piva.

52 Ob upoštevanju tega je treba preučiti obrazložitev, ki jo je Komisija navedla glede presoje dejanske gospodarske zmožnosti tožeče stranke, da povzroči škodo drugim subjektom.

53 Glede tega je najprej očitno, kot to pravilno zatrjuje Komisija, da je ta presoja le ena izmed več stopenj v postopku določitve posebnega izhodiščnega zneska globe, ki se za vsako podjetje uporabi glede na težo storjene kršitve, ki se določi na podlagi številnih meril.

54 Komisija je po navedbi, da je bilo kršitev treba šteti za resno predvsem zato, ker je bila omejena na sektor piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, v uvodni izjavi 341 izpodbijane odločbe dalje navedla, da je bilo treba razlikovati med podjetji, ki so sodelovala pri kršitvi, „da bi se upoštevala dejanska gospodarska zmožnost vpletenih podjetij, da povzročijo večjo škodo na belgijskem trgu piva, zlasti v sektorju piva, ki se prodaja pod znamko distributerja". Čeprav se je Komisija sklicevala na „belgijski trg piva", kar je na obravnavi označila kot nerodno formulacijo, pa tako iz dejstva, da je dodala „in še posebej v sektorju piva, ki se prodaja pod znamko distributerja", kot iz dejstva, da je upoštevala „ustvarjen promet različnih podjetij v sektorju znamk distributerja", izhaja, da je Komisija glede na sektor piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, ločila relativne stopnje odgovornosti vsakega podjetja pri tem omejevalnem sporazumu s presojo njihove dejanske gospodarske zmožnosti, da povzročijo večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom, v skladu s točko 1 A, četrti odstavek, Smernic.

55 Dejstvo, da je bil sektor piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, referenčni okvir za to presojo, je zgolj posledica tega, da je morala Komisija pri celotni presoji teže kršitve obvezno upoštevati dejstvo, da je omejevalni sporazum, kot ga je ugotovila v členu 3 izpodbijane odločbe, veljal le za ta sektor. Poleg tega naj ne bi imelo nobenega smisla, da je Komisija na eni strani za določitev teže v smislu točke 1 A, prva in druga alinea, Smernic upoštevala dejstvo, da je omejevalni sporazum veljal le za sektor piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, in na drugi strani presodila dejansko gospodarsko zmožnost zadevnih podjetij, da povzročijo večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom, na splošnem trgu piva v Belgiji.

56 Iz tega sledi, da tožeča stranka ne more očitati Komisiji, da je kršila svojo obveznost obrazložitve s tem, da se je pri presoji njene „dejanske gospodarske zmožnosti", da povzroči večjo škodo drugim subjektom, sklicevala na sektor piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, ker je na eni strani Komisija v izpodbijani odločbi navedla različna dejstva za presojo, ki so ji omogočila presojo teže kršitve, in ker na drugi strani iz teh podatkov izhaja, da je Komisija pri presoji sistematično upoštevala dejstvo, da je omejevalni sporazum veljal izključno za sektor piva, ki se prodaja pod znamko distributerja.

57 V vsakem primeru je treba za namen presoje „dejanske gospodarske zmožnosti" tožeče stranke, da povzroči večjo škodo drugim subjektom, v smislu uporabe Smernic – tudi če bi morali trditev tožeče stranke razumeti kot uveljavljanje očitka kršitve obveznosti Komisije, da sektor piva, ki se prodaja pod znamko skupnosti, predhodno opredeli kot ločen trg – najprej poudariti, da Smernice ne zahtevajo, naj Komisija formalno zameji upoštevni geografski trg (sodba Sodišča prve stopnje z dne 6. julija 2000 v zadevi Volkswagen proti Komisiji, T-62/98, Recueil, str. II-2707, točka 341), in niti ne predpisujejo posebne metode za določitev dejanske gospodarske zmožnosti kršiteljev, da povzročijo večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom. Smernice ne zahtevajo niti tega, naj bi bila morebitna odločitev Komisije, da presodi to dejansko zmožnost na podlagi prodaje posameznih kršiteljev v zadevnem sektorju, nujno odvisna od dokaza, da ta sektor pomeni upoštevni trg.

58 Dalje je pomembno opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso pri uporabi člena 81(1) ES za opredelitev upoštevnega trga ugotoviti, ali sporazum lahko prizadene trgovino med državami članicami in ali je njegov cilj oziroma posledica preprečevanje, omejevanje ali izkrivljanje konkurence na skupnem trgu (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 21. februarja 1995 v zadevi SPO in drugi proti Komisiji, T-29/92, Recueil, str. II-289, točka 74; z dne 15. marca 2000 v združenih zadevah Cimenteries CBR in drugi proti Komisiji, imenovana „Cement", T-25/95, T-26/95, od T-30/95 do T-32/95, od T-34/95 do T-39/95, od T-42/95 do T-46/95, T-48/95, od T-50/95 do T-65/95, od T-68/95 do T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 in

T-104/95, Recueil, str. II-491, točka 1093, in Volkswagen proti Komisiji, točka 57 zgoraj, točka 230). Posledično mora Komisija v odločbi, sprejeti na podlagi člena 81 (1) ES, omejiti upoštevni trg le takrat, kadar brez take omejitve ni mogoče ugotoviti, ali sporazum, sklep podjetniškega združenja ali določeno usklajeno ravnanje lahko prizadene trgovino med državami članicami in katerih cilj oziroma posledica je preprečevanje, omejevanje ali izkrivljanje konkurence na skupnem trgu (sodba Sodišča prve stopnje z dne 15. decembra 1998 v združenih zadevah European Night Services in drugi proti Komisiji, T-374/94, T-375/94, T-384/94 in T-388/94, Recueil, str. II-3141, točke od 93 do 95 in 105, in sodba Volkswagen proti Komisiji, točka 57 zgoraj, točka 230).

59 Zato ni mogoče zahtevati, naj Komisija izkaže, da izdelek ali izdelki, ki jih zadeva protikonkurenčni omejevalni sporazum, pomenijo ločen trg, da bi presodila eno od meril za določitev globe, ker za samo ugotovitev kršitve tak dokaz ni nujen. Ker je treba določitev globe opreti na težo in trajanje kršitve, kot jo ugotovi Komisija, je presojo dejanske gospodarske zmožnosti kršiteljev, da povzročijo večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom, da bi se določila globa za storjeno kršitev, mogoče izpeljati le za tiste izdelke, ki so bili predmet omejevalnega sporazuma.

60 Prvi del prvega tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

Drugi del: kršitev člena 15(2) Uredbe št. 17 in Smernic zaradi zmotne presoje dejanske gospodarske zmožnosti tožeče stranke, da povzroči večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom

— Trditve strank

61 Tožeča stranka uveljavlja, da je Komisija, tudi če bi sektor prodaje piva pod znamko distributerja pomenil upoštevni trg – vendar ni tako –, kršila člen 15(2) Uredbe

št. 17 in Smernice, ko je presodila, da je bila njena dejanska gospodarska zmožnost, da povzroči večjo škodo drugim subjektom na tem trgu, večja od zmožnosti Interbrewa in Alken-Maesa, ker sta ta imela s tržnima deležema v višini 55 % in 15 % zelo močan položaj na splošnem trgu piva v Belgiji. Kljub temu, da je tožeča stranka na dan sprejetja izpodbijane odločbe v sektorju piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, ustvarila večji promet kot Interbrew in Alken-Maes, naj bi bila njena dejanska gospodarska zmožnost, da povzroči večjo škodo drugim subjektom, znatno manjša.

62 To naj bi izkazovala, kot naj bi izhajalo iz izpodbijane odločbe, okoliščina, da sta bila Interbrew in Alken-Maes pobudnika štirih srečanj, posvečenih prodaji pod znamko distributerja; okoliščina, ki jo je Komisija namerno spregledala in ki bi nasprotovala njenemu sklepu, da sta bila Interbrew in Alken-Maes manj pomembna subjekta na trgu piva, ki se prodaja pod znamko distributerja. Pri presoji dejanske gospodarske zmožnosti kršiteljev, da povzročijo večjo škodo drugim subjektom na tem trgu, ne bi smela prezreti njune gospodarske zmožnosti na splošnem trgu piva. Interbrew in Alken-Maes bi namreč na podlagi svoje pomembne proizvodne zmožnosti in zaradi višjih prodajnih marž pod lastno znamko lahko izvajala močan pritisk na tožečo stranko in Martensa na trgu prodaje piva pod znamko distributerja.

63 Komisija prereka trditve tožeče stranke.

— Presoja Sodišča prve stopnje

64 Glede podredne trditve tožeče stranke o zmotni presoji njene dejanske zmožnosti, da povzroči večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom, tudi če bi sektor

piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, pomenil upoštevni trg, je treba najprej opozoriti, da je Komisija v uvodni izjavi 341 izpodbijane odločbe za namen te presoje vzpostavila razlikovanje med različnimi podjetji, ki so sodelovala pri kršitvi s tem, da jih je na podlagi prometa, ki so ga ustvarila v sektorju znamk distributerja, razvrstila v dve skupini.

65 Dalje je treba opozoriti (glej točko 49 zgoraj), da se ne ugovarja niti prometu, ki ga je posamezno zadevno podjetje ustvarilo v tem sektorju, kot ga je ovrednotila Komisija, niti razvrstitvi podjetij v dve skupini, kot jo je ta opravila na podlagi tega prometa.

66 Pri trditvi, da okoliščina, da sta bila Interbrew in Alken-Maes pobudnika štirih srečanj, posvečenih prodaji pod znamko distributerja, nasprotuje sklepu, da sta bila Interbrew in Alken-Maes manj pomembna subjekta v tem sektorju, je treba navesti, da je Komisija upoštevala posebno napeljevalno vlogo, ki sta jo imela Interbrew in Alken-Maes pri omejevalnem sporazumu o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja, s tem da je pri obeh podjetjih upoštevala oteževalno okoliščino, ki je povzročila 30-odstotno povečanje osnovnega zneska njune globe (glej točko 22 zgoraj).

67 Končno, glede trditve tožeče stranke, da niti ob upoštevanju sektorja piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, za presojo njene dejanske gospodarske zmožnosti, da povzroči večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom, ni mogoče spregledati gospodarske zmožnosti Interbrewa in Alken-Maesa na splošnem trgu piva, je treba opozoriti, da je Komisija v uvodni izjavi 343 izpodbijane odločbe navedla, da upoštevajoč potrebo, da globam zagotovi odvračilni značaj, dejstvo, da sta bila Interbrew in Alken-Maes, drugače kot tožeča stranka in Martensom, mednarodni podjetji ali del mednarodne skupine, ki sta imeli lažji dostop do

pravnega in gospodarskega znanja in virov, ki so jima omogočali, da sta bolje presodili kršitveni značaj svojih ravnanj in posledice, ki so izhajali po konkurenčnem pravu. Komisija je s tem, da je zaradi tega podvojila oziroma popeterila določeni posebni izhodiščni znesek za Alken-Maes in za Interbrew, torej upoštevala njuno večjo splošno gospodarsko zmožnost.

68 Iz tega sledi, da je treba zavrniti drugi del tega tožbenega razloga in celotni prvi tožbeni razlog.

Drugi tožbeni razlog: kršitev na eni strani Smernic zaradi zmotne presoje vloge tožeče stranke pri omejevalnem sporazumu in na drugi strani obveznosti obrazložitve

Trditve strank

69 Sklicujoč se na sodno prakso Sodišča (sodba z dne 10. decembra 1985 v združenih zadevah Stichting Sigarettenindustrie in drugi proti Komisiji, od 240/82 do 242/82, 261/82, 262/82, 268/82 in 269/82, Recueil, str. 3831, točka 100), tožeča stranka zatrjuje, da je Komisija zmotno uporabila Smernice in ni izpolnila svoje obveznosti obrazložitve s tem, da pri njej ni upoštevala olajševalne okoliščine iz točke 3, prva alinea, Smernic, namreč „izključne pasivne ali vloge ‚sledi mojemu vodji' pri kršitvi", čeprav je bila njena vloga izrazito pasivna oziroma v vsakem primeru nesporno manj dejavna od vloge drugih treh podjetij, ki so sodelovala na zadevnih štirih srečanjih.

70 Na poziv Sodišča prve stopnje na obravnavi, naj natančneje opredeli svoje trditve, je tožeča stranka navedla, da se na olajševalno okoliščino „izključno pasivna ali vloga ‚sledi mojemu vodji' pri kršitvi" ni sklicevala zgolj strogo, olajševalno okoliščino je uveljavljala v širšem smislu, ker je pri omejevalnem sporazumu imela manj dejavno vlogo kot drugi trije udeleženci. To manj dejavno vlogo naj bi predvsem pojasnilo dejstvo, da tožeča stranka ni bila dejavna na nizozemskem trgu piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, o katerem se je razpravljalo na zadnjih dveh srečanjih.

71 Čeprav tožeča stranka ni zanikala, da je sodelovala na štirih sestankih – prva dva sta bila v Belgiji, druga dva pa na Nizozemskem – in da na teh sestankih niso govorili o ceni in porazdelitvi strank, pa poudarja, da njeno pasivnost ali v vsakem primeru manj dejavno vlogo izkazujeta dva elementa. Prvič, Interbrew in Alken-Maes naj bi bila pobudnika srečanj. Drugič, tožeča stranka ni bila dejavna na nizozemskem trgu in zato ni bila zainteresirana za sestanka na Nizozemskem, ki ju je Interbrew organiziral na prošnjo Martensa.

72 Dejavne vloge tožeče stranke ni mogoče opredeliti na podlagi njene navzočnosti na srečanjih in njenega sodelovanja pri izmenjavi informacij, ne da bi tvegali, da bi ta olajševalna okoliščina izgubila ves smisel. Njena domnevno dejavna vloga naj bi dejansko ustrezala le sodelovanju pri omejevalnem sporazumu v vlogi „sledi mojemu vodji".

73 Komisija ugovarja trditvam tožeče stranke in navaja, da manj dejavne vloge pri omejevalnem sporazumu v nobenem primeru ni mogoče upoštevati kot olajševalne okoliščine.

Presoja Sodišča prve stopnje

74 Prvič, glede očitka o zmotnem sklepu Komisije, da vloga, ki jo je imela tožeča stranka pri omejevalnem sporazumu, ni mogla pomeniti olajševalne okoliščine, je treba najprej navesti, da je v točki 3 Smernic navedeno, da se osnovni znesek globe podjetju lahko zmanjša ob posebnih olajševalnih okoliščinah, kot so „izključno pasivna ali vloga ‚sledi mojemu vodji' pri kršitvi" (prva alinea).

75 Opozoriti je tudi treba, da se zadevnemu podjetju lahko v skladu s sodno prakso prizna olajševalna okoliščina na podlagi „izključno pasivne ali vloge ‚sledi mojemu vodji'", kadar ni izstopalo, to pomeni, da ni dejavno sodelovalo pri oblikovanju enega ali več protikonkurenčnih sporazumov (sodba Cheil Jedang proti Komisiji, točka 44 zgoraj, točka 167). Pri elementih, ki lahko razkrijejo pasivno vlogo podjetja pri omejevalnem ravnanju, je Sodišče prve stopnje menilo, da se lahko predvsem upošteva to, da se je v primerjavi z rednimi člani omejevalnega sporazuma nedvomno redkeje udeleževalo srečanj, da je pozneje vstopilo na trg, ki je bil predmet kršitve, ne glede na to, koliko časa je sodelovalo pri kršitvi, oziroma to, da obstajajo ustrezne izrecne izjave predstavnikov tretjih podjetij, ki so sodelovala pri kršitvi (sodba Cheil Jedang proti Komisiji, točka 44 zgoraj, točka 168).

76 Dalje je treba poudariti, da je v obravnavanem primeru Komisija v uvodni izjavi 349 izpodbijane odločbe navedla, da „[sta] [tožeča stranka] in Martens navedla, da je njuno sodelovanje pri omejevalnem sporazumu treba šteti za pasivno". Komisija pa je v isti uvodni izjavi navedla, da „[sta] [tožeča stranka] in Martens dejavno sodelovala pri omejevalnem sporazumu glede znamk distributerja", da „[sta] oba pivovarja dejansko sodelovala na vseh srečanjih, s katerimi je Komisija seznanjena, in da [je] [tožeča stranka] tudi priznala, da je z drugimi vpletenimi pivovarji izmenjala informacije o pivu, ki se v Belgiji prodaja pod znamko distributerja, in da je sklenila sporazume o cenah in razdelitvi kupcev".

77 Tožeča stranka torej ne zanika, da je sodelovala na vseh, Komisiji znanih, srečanjih, in v tožbi priznava, da je bila prisotna na štirih zadevnih sestankih, od katerih sta bila prva dva v Belgiji, druga dva pa na Nizozemskem. Tožeča stranka niti ne izpodbija tega (glej točko 71 zgoraj), da je tako kot drugi trije pivovarji, ki so bili udeleženi v postopku, na sestankih govorila o ceni in razdelitvi kupcev.

78 Zato je treba skleniti, da je tožeča stranka z udeležbo na vseh srečanjih o omejevalnem sporazumu in z izmenjavo informacij o cenah in razdelitvi kupcev na njih izkazala določeno dejavno sodelovanje pri omejevalnem sporazumu, ki zagotovo ne ustreza temu, kar je potrebno za priznanje zahtevane olajševalne okoliščine.

79 Tega sklepa ne more omajati dejstvo, da sta bila Interbrew in Alken-Maes pobudnika za organizacijo srečanj o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja. Dejstvo, da je Komisija udeležencu omejevalnega sporazuma kot oteževalno okoliščino pripisala posebej dejavno vlogo, ki se kaže v pobudi za omejevalni sporazum, v nobenem primeru ne pomeni, da bi morala zato drugim udeležencem priznati olajševalno okoliščino za izključno pasivno ali vlogo „sledi mojemu vodji". Posebne lastnosti vedenja podjetja namreč ne morejo biti odločilne za uporabo oteževalne ali olajševalne okoliščine pri drugem podjetju. Ker je upoštevanje takih okoliščin odvisno od vedenja podjetja, se je torej treba obvezno opreti na posebnosti njegovega lastnega vedenja.

80 Manj dejavne vloge, ki naj bi jo tožeča stranka imela pri omejevalnem sporazumu, niti ni mogoče presoditi za drugačno olajševalno okoliščino, kot je „izključno pasivna ali vloga ‚sledi mojemu vodji'", ki jo izrecno določajo Smernice. Niti če bi dokazali, da je bilo vedenje tožeče stranke dejansko manj dejavno v primerjavi z vedenjem drugih udeležencev zaradi, na primer, dejstva, da ni bila dejavna na nizozemskem trgu, to preprosto stopenjsko razlikovanje ne more upravičiti zmanjšanja globe. Tako vedenje priča namreč le o manjši vnemi pri vodenju omejevalnega sporazuma, ne da

bi bila vprašljiva celotna vpletenost tožeče stranke v njem, ki se predvsem kaže v njeni sistematični udeležbi na protikonkurenčnih sestankih v celotnem trajanju kršitve in pomanjkanju indicev, ki bi lahko izkazali njeno zadržanost pri zasledovanju ciljev omejevalnega sporazuma.

81 Tudi sklicevanje na prejšnjo prakso odločb Komisije ni uspešno. Iz ustaljene sodne prakse namreč izhaja, da ima Komisija po Uredbi št. 17 na voljo diskrecijsko pravico pri določitvi višine glob, da bi usmerjala podjetja v smislu spoštovanja pravil o konkurenci (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 6. aprila 1995 v zadevi Martinelli proti Komisiji, T-150/89, Recueil, str. II-1165, točka 59; z dne 11. decembra 1996 v zadevi Van Megen Sports proti Komisiji, T-49/95, Recueil, str. II-1799, točka 53, in z dne 21. oktobra 1997 v zadevi Deutsche Bahn proti Komisiji, T-229/94, Recueil, str. II-1689, točka 127). Dejstvo, da je Komisija v preteklosti za določene vrste kršitev naložila globe v določeni višini, zato ne more preprečiti možnosti, da se ta raven zviša v mejah, ki jih določa Uredba št. 17, če je to nujno za zagotovitev izvajanja konkurenčne politike Skupnosti (sodba Sodišča z dne 7. junija 1983 v združenih zadevah Musique diffusion française in drugi proti Komisiji, od 100/80 do 103/80, Recueil, str. 1825, točka 109; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 10. marca 1992 v zadevi Solvay proti Komisiji, T-12/89, Recueil, str. II-907, točka 309, in z dne 14. maja 1998 v zadevi Europa Carton proti Komisiji, T-304/94, Recueil, str. II-869, točka 89). Učinkovitost uporabe pravil Skupnosti o konkurenci pa zahteva, da lahko Komisija raven glob vedno prilagodi potrebam te politike (zgoraj navedena sodba Musique diffusion française in drugi proti Komisiji, točka 109; sodba Sodišča prve stopnje z dne 20. marca 2002 v zadevi LR AF 1998 proti Komisiji, T-23/99, Recueil, str. II-1705, točka 237).

82 Drugič, glede očitka kršitve obveznosti obrazložitve je treba najprej napotiti na sodno prakso, navedeno v točkah 45 in 46 zgoraj, in nato ugotoviti, da je Komisija s tem, da je tožeči stranki zavrnila sklicevano olajševalno okoliščino, v izpodbijani odločbi (glej točki 76 in 77 zgoraj) navedla elemente presoje, ki so jo pripeljali do nepriznanja olajševalne okoliščine za izključno pasivno ali vlogo „sledi mojemu vodji“ tožeče stranke. Zato v tej točki ni kršila svoje obveznosti obrazložitve.

83 Skleniti je torej treba, da je Komisija pravilno in zadostno obrazložila svoje sklepanje o zavrnitvi sklicevane olajševalne okoliščine. Zato je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: kršitev obvestila o sodelovanju in načela enakega obravnavanja

84 Tretji tožbeni razlog je oblikovan v dveh delih. V prvem delu tožeča stranka uveljavlja kršitev obvestila o sodelovanju in načela enakega obravnavanja, ker je Komisija ugodneje obravnavala Interbrew. V drugem delu tožeča stranka uveljavlja kršitev obvestila o sodelovanju in načela enakega obravnavanja, ker jo je Komisija enako obravnavala kot Martensa in Alken-Maesa.

Prvi del: kršitev obvestila o sodelovanju in načela enakega obravnavanja, ker je Komisija ugodneje obravnavala Interbrew

— Trditve strank

85 Tožeča stranka navaja, da je njeno sodelovanje pri ugotavljanju obstoja omejevalnega sporazuma o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja, treba šteti za primerljivo s sodelovanjem Interbrewa in da je Komisija s tem, da ji je za sodelovanje odobrila le 10-odstotno zmanjšanje globe, medtem ko je Interbrewu odobrila 50-odstotno zmanjšanje, kršila načelo enakega obravnavanja.

86 Iz spisa in izpodbijane odločbe naj bi izhajalo, da je Interbrew 14. januarja in 2. februarja 2000, to je pred obvestilom o ugotovitvah o možnih kršitvah, poslal Komisiji izjave o obstoju srečanj o omejevalnem sporazumu o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja, ki je veljal za raven cen in razdelitev strank. Komisija naj bi menila, da je Interbrew s svojim neprekinjenim in popolnim sodelovanjem in z neoporekanjem resničnosti dejstev upravičil 50-odstotno znižanje zneska globe.

87 Tožeča stranka je 5. aprila 2000 v odgovoru na zahtevo za informacije, torej po tem, ko se je seznanila z izjavami Interbrewa in pred obvestilom o ugotovitvah o možnih kršitvah, izjavila, da so na štirih sestankih razpravljali o ravni cen prodaje pod znamko distributerja v Belgiji. Tožeča stranka naj bi med drugim izjavila, da so si izmenjali informacije o strankah in količinah. Zato naj bi tožeča stranka, pa tudi Interbrew, v odgovoru na zahtevo za informacije potrdila obstoj dogovora in izmenjavo informacij o prodajah pod znamko distributerja v Belgiji.

88 Tožeča stranka je, ko jo je o tem delu na obravnavi zaslišalo Sodišče prve stopnje, sklicujoč se na sodbo Sodišča prve stopnje z dne 29. aprila 2004 v združenih zadevah Tokai Carbon in drugi proti Komisiji (T-236/01, T-239/01, od T-244/01 do T-246/01, T-251/01 in T-252/01, Recueil, str. II-1181, točke od 407 do 410), zatrdila, da je – v nasprotju s trditvami Komisije – v odgovoru z dne 5. aprila 2000 na zahtevo za informacije z dne 22. marca 2000 posredovala informacije, ki so presegale informacije, ki bi jih morala predložiti po členu 11 Uredbe št. 17. Ker je odgovorila na zahtevo za informacije, je treba šteti, da je šlo za sodelovanje, ki bi ga Komisija morala upoštevati na podlagi obvestila o sodelovanju.

89 Ker je Martens ugovarjal obstoju sporazuma o cenah in strankah in ker se je Alken-Maes omejil na to, da ni oporekal resničnosti dejstev iz obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, so po mnenju tožeče stranke le informacije, ki jih je posredovala in

so potrjevale informacije, ki jih je predložil Interbrew, omogočile ugotovitev kršitve člena 81 ES.

90 Izjave tožeče stranke, ki so potrjevale izjave Interbrewa, naj bi bile ključnega pomena za ugotovitev kršitve in naj bi bile prav tako odločilne kot izjave Interbrewa. V vsakem primeru dejstvo, da je Interbrew razkril obstoj kršitve, ne more samo po sebi upravičiti tako znatno različnega obravnavanja Komisije.

91 Tožeča stranka v pisnih stališčih o dokumentih, ki jih je na obravnavi predložila Komisija na poziv Sodišča prve stopnje, dodaja, da iz teh dokumentov izhaja, da je bila v popolnoma enakem položaju kot Interbrew. Obe podjetji naj bi namreč ločeno odgovorili na zahtevi za informacije z dne 11. novembra 1999 in z dne 22. marca 2000, na podlagi člena 11 Uredbe št. 17, ki sta imeli enak predmet, ker so bili sestanki o prodaji piva pod znamko distributerja, ki so bili predmet zahteve tožeči stranki za informacije z dne 22. marca 2000, prav tako predmet zahteve za informacije z dne 11. novembra 1999, ki je bila naslovljena na Interbrew. Tožeča stranka in Interbrew naj bi torej v enakih okoliščinah predložila primerljive podatke o isti kršitve, tako da naj bi bilo njuno sodelovanje enako.

92 Tožeča stranka glede tega navaja sodbo Sodišča prve stopnje z dne 13. decembra 2001 v združenih zadevah Krupp Thyssen Stainless in Acciai speciali Terni proti Komisiji (T-45/98 in T-47/98, Recueil, str. II-3757, točke od 235 do 249), po kateri samo okoliščina, da je podjetje priznalo očitana dejstva pred drugim podjetjem, ne more biti objektivni razlog za različno obravnavanje, ker presoje stopnje sodelovanja podjetij ni mogoče pogojevati z zgolj naključnimi dejavniki, kot so vrstni red, po katerem jih je preiskovala Komisija. Dejstvo, da je Interbrew prvi razkril obstoj omejevalnega sporazuma v odgovoru na zahtevo za informacije, torej ne more biti objektivni razlog za različno obravnavanje tožeče stranke in Interbrewa.

93 Tožeča stranka dodaja, da dokumenti, ki jih je predložila Komisija, potrjujejo, da je ta nepravilno trdila, da je Interbrew prostovoljno posredoval informacije o omejevalnem sporazumu o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja. Te informacije naj bi namreč izhajale iz zahteve za informacije Komisije z dne 11. novembra 1999. Stopnji sodelovanja Interbrewa in tožeče stranke naj bi bili zato še toliko bolj primerljivi.

94 Komisija navaja, da stopnja sodelovanja tožeče stranke nikakor ni bila primerljiva s sodelovanjem Interbrewa in da zato ni mogoče sklicevanje na kršitev načela enakega obravnavanja.

95 Interbrew naj bi namreč sam od sebe 14. januarja 2000 posredoval informacije o omejevalnem sporazumu o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja, ki jih je dvakrat dopolnil 2. in 8. februarja 2000, s katerim Komisija takrat še ni bila seznanjena. Interbrew naj bi bil prvi, ki je posredoval informacije o tem omejevalnem sporazumu, ki jih je Komisija v celoti uporabila kot dokaze za zadevno kršitev.

96 Tožeča stranka naj bi informacije poslala le v odgovoru na zahtevo za informacije, ki je bila nanjo naslovljena 22. marca 2000. Čeprav so bile koristne, pa posredovane informacije niso mogle preseči odgovora na zahtevo za informacije in naj ne bi bile nepogrešljive za ugotovitev kršitve, ker bi se ta dokazala že z informacijami, ki jih je prostovoljno poslal Interbrew. Dejstvo, da je Komisija te informacije navajala v izpodbijani odločbi, naj v nobenem primeru ne bi izkazovalo, da so bile nujno potrebne za ugotovitev kršitve in da so presegale odgovor na zahtevo za informacije.

97 Komisija je v pisnih stališčih z dne 10. maja 2005 glede stališč tožeče stranke z dne 14. marca 2005 o dokumentih, ki jih je Komisija predložila na podlagi poziva

Sodišča prve stopnje na obravnavi, je kategorično nasprotovala temu, da se lahko tožeča stranka upravičeno sklicuje na sodbo Krupp Thyssen Stainless in Acciai speciali Terni proti Komisiji, točka 92 zgoraj. Tožeča stranka naj bi namreč spregledala bistveno ugotovitev iz navedene sodbe, namreč da gre lahko za kršitev načela enakega obravnavanja le, kadar so zadevna podjetja posredovala enake informacije v primerljivih okoliščinah in na isti stopnji upravnega postopka.

98 Tako iz izpodbijane odločbe kot iz dokumentov, ki jih je predložila Komisija, naj bi izhajalo, da Interbrew in tožeča stranka očitno nista bila v primerljivih položajih in da nista posredovala enakih informacij niti nista enako sodelovala s Komisijo.

99 Zahteva za informacije z dne 11. novembra 1999 naj nikakor ne bi zadevala omejevalnega sporazuma o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja, s katerim Komisija tega dne ni bila seznanjena. Interbrew naj bi tako sam od sebe obvestil Komisijo o obstoju tega omejevalnega sporazuma, kar naj bi Komisijo pripeljalo do tega, da je od Interbrewa zahtevala dodatne informacije o tem. Interbrew naj bi torej zelo dejavno sodeloval s Komisijo. To naj bi se kazalo v prostovoljni odpovedi sodelovanja pri omejevalnem sporazumu o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja, ki bi jo bilo treba nagraditi.

100 Torej ni mogoče trditi, da so bila vprašanja Interbrewu 11. novembra 1999 in tožeči stranki 22. marca 2000 zastavljena v primerljivih okoliščinah na isti stopnji upravnega postopka in da sta njuna odgovora vsebovala enake informacije. Zlasti Interbrew naj bi posredoval zelo izčrpne informacije o omejevalnem sporazumu o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja, medtem ko naj bi tožeča stranka v dopisu z dne 5. aprila 2000 najprej odgovorila, da ne ve nič o kršitvi pravil o konkurenci in da so bila srečanja omejena na dopustne teme, preden je priznala njihovo resnično vsebino.

101 Komisija sklepa, da brez neomejenega sodelovanja Interbrewa ne bi nikoli poslala tožeči stranki zahteve za informacije in da omejevalni sporazum o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja, ne bi bil razkrit. Preiskave, opravljene v Belgiji o omejevalnem sporazumu Interbrew/Alken-Maes, naj namreč ne bi omogočile odkritja dokumentov o tem omejevalnem sporazumu.

— Presoja Sodišča prve stopnje

102 Na začetku je treba opozoriti, da je Komisija v svojem obvestilu o sodelovanju pojasnila pogoje, pod katerimi so podjetja, ki sodelujejo z njo v njeni preiskavi omejevalnega sporazuma, lahko oproščena globe ali se jim lahko zmanjša znesek globe, ki bi jim ga bilo drugače treba naložiti (točka A 3 obvestila o sodelovanju).

103 Glede uporabe obvestila o sodelovanju pri tožeči stranki ni sporno, da je njeno vedenje treba presoditi v smislu točke D navedenega obvestila, ki nosi naslov „Znatno zmanjšanje zneska globe".

104 Opozoriti je treba, da je zmanjšanje globe zaradi sodelovanja v upravnem postopku v skladu s sodno prakso upravičeno le, kadar vedenje zadevnega podjetja omogoča Komisiji, da lažje ugotovi obstoj kršitve in jo, glede na okoliščine primera, odpravi (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 14. maja 1998 v zadevi SCA Holding proti Komisiji, T-327/94, Recueil, str. II-1373, točka 156, in Krupp Thyssen Stainless in Acciai speciali Terni proti Komisiji, točka 92 zgoraj, točka 270).

105 Komisija pa lahko na podlagi člena 11(1) Uredbe št. 17 pri izvajanju nalog, ki so ji dodeljene s členom 85 ES in določbami, sprejetimi po členu 83 ES, pridobi vse potrebne informacije od podjetij in podjetniških združenj, ki so na podlagi odstavka 4 tega člena zavezani predložiti zahtevane informacije. Kadar podjetje ali podjetniško združenje ne predloži zahtevanih informacij v roku, ki ga določi Komisija, ali predloži nepopolne informacije, jih Komisija v skladu s členom 11(5) Uredbe št. 17 lahko zahteva z odločbo, podjetje ali podjetniško združenje pa tako z vztrajnim zavračanjem posredovanja teh informacij tvega naložitev globe ali periodičnih denarnih kazni.

106 Sodelovanje podjetja v preiskavi tako ne daje pravice do zmanjšanja globe, kadar to sodelovanje ne presega tega, kar izhaja iz obveznosti podjetja na podlagi člena 11(4) in (5) Uredbe št. 17 (sodba Solvay proti Komisiji, točka 81 zgoraj, točki 341 in 342). Nasprotno se lahko zadevnemu podjetju, če v odgovoru na zahtevo za informacije na podlagi člena 11 posreduje informacije, ki presegajo informacije, ki jih lahko zahteva Komisija po tem členu, zmanjša globa (v tem smislu glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 14. maja 1998 v zadevi Cascades proti Komisiji, T-308/94, Recueil, str. II-925, točka 262).

107 Kadar v tem smislu v zahtevi za informacije na podlagi člena 11 Uredbe št. 17 razen čisto dejanskih vprašanj in zahtev za predložitev že obstoječih dokumentov Komisija zahteva od podjetja, naj opiše temo in potek več srečanj, na katerih naj bi sodelovalo, in rezultate ali sklepe teh srečanj, ko očitno sumi, da je pri teh srečanjih šlo za omejevanje konkurence, se s to zahtevo lahko naloži preiskovanemu podjetju, naj prizna svoje sodelovanje pri kršitvi pravil o konkurenci, vendar navedeno podjetje ni

dolžno odgovarjati na taka vprašanja. Kadar podjetje vseeno posreduje podatke o tem, je treba to šteti kot sodelovanje podjetja na lastno pobudo, ki lahko upraviči znižanje globe na podlagi obvestila o sodelovanju.

108 Dalje je treba opozoriti, da Komisija pri presoji sodelovanja podjetij ne sme prezreti načela enakega obravnavanja, ki je splošno načelo prava Skupnosti in ki je v skladu z ustaljeno sodno prakso kršeno le, kadar se primerljivi položaji obravnavajo različno in različni položaji obravnavajo enako, razen če je taka obravnava objektivno utemeljena (sodba Krupp Thyssen Stainless in Acciai speciali Terni proti Komisiji, točka 92 zgoraj, točka 237 in navedena sodna praksa).

109 Glede tega je ugotovljeno, da mora različno obravnavanje zadevnih podjetij temeljiti na stopnjah sodelovanja, ki niso primerljive, predvsem ker temeljijo na posredovanju različnih informacij ali posredovanju teh informacijah na različnih stopnjah upravnega postopka ali v neprimerljivih okoliščinah (v tem smislu glej sodbo Krupp Thyssen Stainless in Acciai speciali Terni proti Komisiji, točka 92 zgoraj, točki 245 in 246).

110 V tem primeru iz uvodnih izjav 360 in 361 izpodbijane odločbe izhaja, da je Komisija na podlagi točke D 2, druga alinea, obvestila o sodelovanju dodelila tožeči stranki 10-odstotno zmanjšanje globe samo zato, ker ta ni oporekala resničnosti bistvenih dejstev ugotovljene kršitve. Komisija je glede informacij, ki jih ji je posredovala tožeča stranka 5. aprila 2000 v odgovoru na njeno zahtevo za informacije z dne 22. marca 2000, štela, da sodijo v obveznost tožeče stranke po členu 11 Uredbe št. 17 in da, čeprav bi lahko bile koristne, niso pomenile neobhodno potrebnih dokaznih elementov za potrditev obstoja kršitve. Tožeča stranka torej ne bi mogla zahtevati enakega zmanjšanja globe, kot je bilo odobreno Interbrewu.

111 Glede trditev tožeče stranke je treba navesti, da je ta hkrati zatrjevala, da so informacije, ki jih je Komisiji poslala v odgovoru z dne 5. aprila 2000 na zahtevo za informacije z dne 22. marca 2000, presegale informacije, ki jih je morala posredovati po členu 11 Uredbe št. 17, in da so bile informacije, ki jih je posredovala, odločilnega pomena, da je Komisija ugotovila kršitev.

112 V zvezi s tem je pomembno poudariti, da niti če bi bile informacije, ki jih je posredovala tožeča stranka, tako odločilnega pomena, kot jim ga ta pripisuje, posredovanje teh informacij lahko upraviči samo tolikšno zmanjšanje tožeči stranki naložene globe v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah od 104 do 106 zgoraj, kolikor so te informacije presegale informacije, ki jih Komisija lahko zahteva na podlagi člena 11 Uredbe št. 17.

113 Ugotoviti je torej treba, da informacije, ki jih je posredovala tožeča stranka v dopisu z dne 5. aprila 2000, niso presegale informacij, ki jih je morala predložiti na podlagi člena 11 Uredbe št. 17. Tožeča stranka se je namreč v bistvu omejila na to, da je odgovorila na vprašanja, zastavljena v zahtevi za informacije, o datumu in identiteti udeležencev na štirih srečanjih in o temi teh srečanj.

114 Ker je mogoče odlomke dopisa z dne 5. aprila 2001, da je „prišlo do izmenjave informacije o strankah, embalaži in količini“ in da so se sklepi srečanj nanašali na „sprejetje nepopustljivega stališča glede cen“, razlagati kot priznanje dejstev kršitve, ki presegajo informacije, katerih predložitev lahko Komisija zahteva po členu 11 Uredbe št. 17, je to hipotezo treba v vsakem primeru zavrniti glede na drugi odlomek odgovora tožeče stranke, v katerem je navedeno: „Vendar vas uradno obveščamo, da ta srečanja niso pripeljala niti do omejevalnega sporazuma glede cene niti do

razdelitve kupcev". Ob upoštevanju takega zanikanja ni mogoče šteti, da je dejstvo, da določeni izseki odgovora tožeče stranke napeljujejo na obstoj izmenjave informacij in namena udeležencev srečanj, da sprejmejo nepopustljivo stališče glede cen, Komisiji omogočilo, da je lažje ugotovila obstoj kršitve.

115 Ugotoviti je torej treba, da tožeča stranka v odgovoru z dne 5. aprila 2000 na zahtevo za informacije z dne 22. marca 2000 Komisiji ni posredovala informacij, ki bi presegale informacije, ki jih je morala posredovati po členu 11 Uredbe št. 17, in da na tej podlagi v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 106 zgoraj, ni mogla biti deležna zmanjšanja naložene globe.

116 Zato je treba šteti kot neupoštevno trditev, da naj bi domnevno ugodnejše obravnavanje Interbrewa, ker naj bi ta Komisiji posredoval informacije, ki jih ni bil dolžan predložiti, pomenilo neenako obravnavanje.

117 Prvi del tretjega tožbenega razloga je treba torej zavrniti.

Drugi del: kršitev obvestila o sodelovanju in načela enakega obravnavanja zaradi primerljivega obravnavanja tožeče stranke in Martensa ter Alken-Maesa

— Trditve strank

118 Tožeča stranka meni, da je bistvena razlika med stopnjo sodelovanja, ki jo je sama zagotovila Komisiji, in stopnjo, ki sta jo izkazala Martens in manj Alken-Maes.

Dejstvo, da je bilo vsakemu izmed treh podjetij odobreno enako 10-odstotno zmanjšanje globe, naj bi zato pomenilo kršitev načela enakega obravnavanja.

119 Tožeča stranka naj bi Komisiji zagotovila sodelovanje odločilnega pomena. Tako naj bi v svojem odgovoru z dne 5. aprila 2000 na zahtevo Komisije za informacije zapisala, da je na zadevnih sestankih šlo za vprašanje ravni prodajnih cen pod znamko distributerja in da so bile izmenjane informacije o kupcih in količinah. Tožeča stranka naj bi poleg tega v odgovoru na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah potrdila, da je na teh sestankih šlo za vprašanje ravni cen. Te informacije se ujemajo s posredovanimi informacijami Interbrewa in naj bi torej bile odločilnega pomena za Komisijo, ker naj bi ji omogočile ugotovitev obstoja kršitve člena 81 ES. Končno, tožeča stranka naj bi izkazala neomejeno in nepretrgano sodelovanje v postopku.

120 Nasprotno naj bi iz spisa izhajalo, da Martens v odgovoru z dne 6. aprila 2000 na zahtevo Komisije za informacije z dne 22. marca 2000 na podlagi člena 11 Uredbe št. 17 ni navedel, da je šlo na zadevnih sestankih za vprašanje ravni cen ali razdelitve kupcev. Martens naj bi v odgovoru na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah celo izrecno prerekal trditev, da je na teh srečanjih prišlo do sklenitve sporazumov glede cen ali razdelitve trga, in naj bi celo podvomil o resničnosti izjav Interbrewa. Izpodbijana odločba naj bi poleg tega potrjevala, da je Martens oporekal obstoju kršitve, ker je Komisija navedla, da je Martens v postopku sodeloval samo tako, da je pospešil potek postopka.

121 Odgovor, ki ga je Alken-Maes 5. aprila 2000 posredoval na zahtevo Komisije za informacije z dne 22. marca 2000, naj ne bi vseboval izrecne potrditve o obstoju sporazuma o ravni cen ali razdelitvi kupcev. V izpodbijani odločbi naj bi Komisija

zgolj omenila, da Danone v imenu Alken-Maesa ni ugovarjal, da se je na srečanjih razpravljalo o cenah in razdelitvi kupcev.

122 Iz primerjave stopenj sodelovanja Martensa in Alken-Maesa in sodelovanja tožeče stranke naj bi torej jasno izhajalo, da je Komisija kršila načelo enakega obravnavanja s tem, da je tožečo stranko obravnavala enako kot drugi dve podjetji. V nasprotju z mnenjem Komisije naj bi tožeča stranka daleč presegla neoporekanje dejstev s tem, ko je v odgovoru z dne 5. aprila 2000 na zahtevo za informacije podala bistvene izjave o temi in obsegu srečanj glede omejevalnega sporazuma o pivu, ki se prodaja pod znamko distributerja.

123 Komisija poudarja, da čeprav sta ravni zmanjšanja glob, ki sta bili naloženi tožeči stranki in Martensu, enaki, pa so razlogi za ti zmanjšanji različni. Medtem ko naj bi bila tožeči stranki globa zmanjšana zaradi neoporekanja resničnosti dejstev, naj bi se Martensu zmanjšala na podlagi njegovega sodelovanja v postopku. Nobeno od teh podjetij ni kumuliralo zmanjšanja zaradi neoporekanja resničnosti dejstev in zmanjšanja zaradi sodelovanja v postopku.

124 Ob upoštevanju, da tožeča stranka implicitno zatrjuje, da je bilo zmanjšanje globe Martensu protipravno, Komisija navaja, da trditve, da bi se tožeči stranki moralo na podlagi načela enakega obravnavanja priznati protipravno zmanjšanje, v skladu z ustaljeno sodno prakso na področju glob ni mogoče sprejeti. Tožeča stranka zato lahko pridobi dodatno zmanjšanje le na podlagi obsega svojega sodelovanja. Ker se je torej zadovoljila s tem, da je svojo obveznost odgovora na zahtevo za podatke, ki jo bila nanjo naslovljena na podlagi člena 11 Uredbe št. 17, izpolnila tako, da ni presegla tega, kar je bila dolžna sporočiti, obseg njenega sodelovanja ne presega neoporekanja resničnosti dejstev, ki jih je upoštevala Komisija.

125 Drugič, Komisija glede položajev tožeče stranke in Alken-Maesa poudarja, da sta podobna, ker sta se oba omejila le na to, da nista oporekala resničnosti zadevnih dejstev. Zato bi bilo logično, da se ju je enako obravnavalo.

— Presoja Sodišča prve stopnje

126 Ker se je prvi del tretjega tožbenega razloga zavrnil, je pravilno, da bi se tožeči stranki dodelilo 10-odstotno zmanjšanje njene globe zgolj zato, ker ni ugovarjala resničnosti zadevnih dejstev.

127 Zato ni upoštevna trditev, da naj bi 10-odstotno zmanjšanje globe, ki ga je Martensu dodelila Komisija, pomenilo kršitev načela enakega obravnavanja tožeče stranke, ker Martens, ki ni priznal dejstev, ne bi smel biti deležen tega zmanjšanja.

128 Tožeča stranka je sicer v položaju, ki je popolnoma primerljiv s položajem Alken-Maesa, ki je na podlagi točke D 2, druga alinea, obvestila o sodelovanju prav tako pridobil 10-odstotno zmanjšanje globe za neoporekanje resničnosti dejstev. Pri tožeči stranki in Alken-Maesu zato ni mogoče ugotoviti nobene kršitve načela enakega obravnavanja.

129 Iz tega sledi, da je treba drugi del tožbenega razloga zavrniti, pa tudi celotni tožbeni razlog.

130 V teh okoliščinah je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

131 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Tožeči stranki se naloži plačilo stroškov.

Vilaras Martins Ribeiro Jürimäe

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 6. decembra 2005.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon M. Vilaras

Stvarno kazalo

Pravni okvir ..... II - 5266

Dejansko stanje ..... II - 5269

Postopek in predlogi strank ..... II - 5276

Pravo ..... II - 5278

Prvi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve in člena 15(2) Uredbe št. 17 in Smernic zaradi zmotne presoje dejanske gospodarske zmožnosti tožeče stranke, da povzroči večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom ..... II - 5278

Prvi del: kršitev obveznosti obrazložitve, ker sektorja piva, ki se prodaja pod znamko distributerja, ni opredelila kot upoštevnega trga ..... II - 5279

— Trditve strank ..... II - 5279

— Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 5280

Drugi del: kršitev člena 15(2) Uredbe št. 17 in Smernic zaradi zmotne presoje dejanske gospodarske zmožnosti tožeče stranke, da povzroči večjo škodo drugim subjektom, zlasti potrošnikom ..... II - 5285

— Trditve strank ..... II - 5285

— Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 5286

Drugi tožbeni razlog: kršitev na eni strani Smernic zaradi zmotne presoje vloge tožeče stranke pri omejevalnem sporazumu in na drugi strani obveznosti obrazložitve ..... II - 5288

Trditve strank ..... II - 5288

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 5290

Tretji tožbeni razlog: kršitev obvestila o sodelovanju in načela enakega obravnavanja II - 5293

Prvi del: kršitev obvestila o sodelovanju in načela enakega obravnavanja, ker je Komisija ugodneje obravnavala Interbrew ..... II - 5293

— Trditve strank ..... II - 5293

— Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 5298

Drugi del: kršitev obvestila o sodelovanju in načela enakega obravnavanja zaradi primerljivega obravnavanja tožeče stranke in Martensa ter Alken-Maesa ..... II - 5302

— Trditve strank ..... II - 5302

— Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 5305

Stroški ..... II - 5306